

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ ΑΝΕΜΩΝ

Tou ΚΩΣΤΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

[Ο Κώστας Κωνσταντίνου είναι καθηγητής. Είναι Κύπριος, ζει και εργάζεται στην Κρήτη. Η ποιητική του αυτή προσπάθεια είναι η πρώτη που δημοσιεύεται, απευθυνόμενη στην κρίση και στην ευαισθησία του αναγνώστη].

ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ

Μα δεν μπορεί...

θα πετάξουν ξανά τα τραγούδια μας,
θα σαρώσει ξανά ο αέρας
τα σκουπίδια που πρέπει,
η κραυγή της φωτιάς
θα σκεπάσει τα φάλτσα μας,
το νερό θα ξαναδέσει και πάλι τα χέρια μας -
για να μείνουμε επιτέλους για πάντα ορθοί
σε μια ολόδικη γη μας.

να φωνάζουμε ότι η μνήμη
δεν γνωρίζει αφέντες,
ότι το καρτέρι του χρόνου
με το κυρτό του ραβδί
δεν μας άγγιξε...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

20/06/2001

ΤΟΥ ΡΟΛΟΓΙΟΥ

Του ρολογιού οι σαϊτιές ν' αγκομαχούν το δείλι,
να 'ναι τ' «αχ γιε μου» του παππού μια μαχαιριά ν' αντέξεις,
να 'ναι διωγμένοι οι ποιητές να τριγυρούν στην πύλη,
να στάζουν τα κανάτια τους λογιών λογιών τις λέξεις.

ν' αδειάζουν σταν περαστικών όσα βρεθούν δισάκια,
να τα φορτώνουν σύγκαιρα μ' ό,τι ζητάς μαζί σου,
να 'ναι φωνές με χρώματα πνιγμένα τα σοκάκια,
να μη μοιράζεται ποτέ στους ήχους η ζωή σου...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

23/03/2001

ΛΑΒΑ

Αυτό που μέσα μου κρατώ στη γειτονιά κοντά μου,
μωρό να κλαίει δίπλα μου, να φεύγει μακριά μου,
της μοίρας είναι τ' άγγιγμα του μυστικού ζεφύρου,
σκιά κι αντιφεγγίσματα μεσημβρινού ονείρου.

Ό,τι φωνάζει μέσα μου – νωχελική μου λάβα,
όπως μιας πένας κόκκινης μοναχικής το διάβα,
είναι της σκόνης τίναγμα, του δάσους είν' αγρίμι,
στό κόχλασμα του δειλινού θαλασσινό ταξίμι.

Ό,τι πετιέται μέσα μου με το ρυθμό που ξέρει,
του δεκαπεντασύλλαφου κανακεμένο ταίρι,
μόνο με φίλντισι κλειδί μπορεί πόρτες να κλείσει,
μόνο με λόγια φτερωτά τους τοίχους να γκρεμίσει.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

26/02/2000

ΕΠΙ ΠΤΕΡΥΓΩΝ

(στον άλτη με το ψεύτικο πόδι)

Στεκόταν αγέρωχος
Κοίταζε πολύ πιο ψηλά
Απ' ό,τι μπορεί να φανταστεί ο πήχης του καθενός μας
Ξάφνουν έκανε μέσα μας μια ανελέητη κίνηση
Πέταξε με ένα τρόπο σπάνια φυσικό¹
Το ψεύτικό του πόδι
Απογειώθηκε
Και εμείς
Απορήσαμε
Αλήθεια
Σε τι χρησιμεύουν τα δυο δικά μας.

Και όμως...

Με μια λιτή του πινελιά
Μας κοίταξε
Με βλέψμα κατανόησης σχεδόν
Ένας ολόγιομος άνεμος βλέψματα φύσης
Πήρε μακριά μας τη ζωή
Τη φόρτωσε στων ουρανών τη ράχη
Και νύχτωσε
Και έβρεχε
Στου καθενός τη στέγη...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

17/02/2000

ΓΙΑΓΙΑ

Γιαγιά, όταν έφυγες
δεν ξέχασες τίποτα πίσω σου·
τα πήρες όλα με μια απέριττη κίνηση,
όπως απλόχερα ήξερες να τα δίνεις.

Τα καρύδια
δεν θα χοννε ποτέ πια
την ίδια μακρόσυνη γεύση
ούτε λεμονάδα ξανά
θα γλυκάνει το ίδιο χορταστικά τη δίψα·
μήτε ίσκιος από δέντρο της αυλής
θ' αναζητήσει λιοκαμένο πρόσωπο διαβάτη.

Στέρεψαν πια γιαγιά και του κρασιού
τα διαλεχτά που μου μαθε ο παππούς δρομάκια,
πάει κι η ζιβανία στα κλεφτά,
έφυγε κι αυτή με τις φωνές που του βαζες,
όταν ανέβαινα μαζί του συνωμοτικά στ' ανώι.

Μέσα σ' ένα ατέλειωτο μποξά
στοιβασες όλα, γιαγιά,
τα κόκκινά μου παραμύθια
και τ' άφησες για τελευταία φορά
ανόρεχτα να φτερογύρισουν
μέσα στην καμινάδα του ουρανού
μαζί με κάθε παιδική μου προσδοκία.

Η αρχοντιά, γιαγιά,
είναι ένα χέρι ροζιασμένο,
είναι η σοδειά που αλωνεύαμε,
θυμάσαι... κάποια καλοκαίρια,
είναι η φρέσκια μυρωδιά τ' ασβέστη του σπιτιού
σε γιορτινό τραπέζι...
είν' το ταξίδι σου γιαγιά...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

29/12/1998

ΣΤΡΟΒΙΛΙΑ 2000

Μα πόσα χρόνια καθισμένα στη ψυχή
μας σιγοπίνουν το αίμα;
Ακόμα και στα όνειρα στεκόμαστε βουβοί.
Να περιμένουμε λοιπόν το τι;
Δεν μας τρομάζει πλέον τίποτα.
Ούτε των αδυνάτων ισχυρών
οι αναιδείς εναισθησίες
ούτε των μαλθακών αναλυτών
η εύθραυστη τιμιότης.
Αν είναι κάτι που φοβόμαστε
δεν είναι τα δίστομα μαχαίρια τους
παρά τα γναλισμένα λόγια τους
σαν τα τροχίζουν καθημερινά.
Το μόνο κάτι που σκεφτόμαστε
είναι γιατί να αφήνεται έτσι ορφανή
η κάθε γλώσσα της ζωής παράμερα να λιώνει.
Όσα κι αν είναι τα χρόνια άλλωστε,
είναι ασυγχώρητα πολλά.
Ή μήπως είναι παραπάνω;
Πρέπει και εμείς να μην ντρεπόμαστε
να πούμε τις απόκρυφες
και διπλανές μας σκέψεις.
Είναι αυτό που διαφεντεύει την ελπίδα μας,
κονροσεύει περιπαχτικά όποια καλή στιγμή μας.
Δεν είναι βιος ούτε γυναίκα τ' αλλούνού.
Εμάς η τολμηρή μας φαντασία
απλώνεται αλλού,
βρίσκεται αλλού παραδομένη.
Σπάει τη συννομοσία της φυγής,
σμίγει με τα χαλίκια της αυλόπορτας,
διαβαίνει κάθε λερωμένο μονοπάτι...
Στους ίσκιους αφονγκράται τη σιωπή...
Χαϊδεύει τη γραμμή του Πενταδάκτυλου,
ντύνεται το πρώι της αμαρτίες μας
πρίν απέναντι αλέκτορα τρεις φωνήσαι,
κι ύστερα πια μοναχική και ολόλευκη
στη Μόρφου, στην Κερύνεια, στην Αμμόχωστο
γλυκοκοιτά τη Λευτεριά...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

11/6/1994

ΦΑΝΤΑΣΙΑ

Η φαντασία σου είναι η πιο λευκή πραγματικότητα.
σπαθί στην έρημο πεσμένο καταγής,
λόγια που δεν ετόλμησες να πεις,
στίχοι που ξήλεψες να γράψεις.

Η φαντασία σου είναι μια φλόγα μακρινή,
ό, τι αγαπάς, ό, τι μισείς,
μια χαρακιά σκαλι-σκαλι μες της ζωής τα μονοπάτια.

Η φαντασία σου...
βρεγμένο βότσαλο στον ήλιο την αυγή,
δάκρυν καταμεσήμερο,
ταξίδι κάθε βράδυ...

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

26/10/1992

ΕΠΑΙΤΕΣ

Στο φως
ιδανικά
περίσσια με το χάραμα
παραπατεί
η σιωπή μακρόθυμη
ξοδεύεται
αναχαιτίζοντας πεισματικά
την παγερή ροή
της ανομίας.

Ήχοι ενάρμοστοι
οι λέξεις μας
πεσμένες κατά γης
φυλλορροούν απλόχερα.

Αιθάδεις
κάτω από τα πόδια τους
μειδιώντας
αινιγματικά
ξέρουν να ισορροπούν
την κοσμικήν ευστάθεια
οι γηγενείς ρακοσυλλέκτες.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

22/12/1995

ΠΑΛΙΝ ΗΡΩΔΙΑΣ

Πάλιν Ηρωδιάς
δυστυχώς μαίνεται
και εμείς
στο σκαλί της αναμονής
προϊόντα μιας άτεγκτης κίνησης
ορκισμένοι
συνένοχοι
ίσως
κοιτάμε
μέσα από πόρτες κλειστές
απαθείς μετά πάθους
το χορό των πραγμάτων
αδυνατώντας οικτρά
να αγγίξουμε
έστω αθώα
την καινούργια σκιά
που παρέρχεται.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

8/11/1988

ΠΡΩΤΗ ΒΡΟΧΗ

Η σκέψη μας
κλωστή φαρμακερή
στο κρεμαστάρι των καιρών
δεμένη
όταν η πρώτη
διάφανη βροχή
άρχισε να σκαλίζει παράφορα
τους άγονους φόβους των ανθρώπων
προκαλώντας ένα ένα
τα χρόνια μας
διαβήκαμε
από φοβερές μυλόπετρες
μέσα
ματωμένοι
μαζέψαμε
μιας μέρας ακέραιο κομμάτι ζωής
εκστατικοί ωχτήκαμε
περιμένοντας το θαύμα
στο σταυροδρόμι των αισθήσεων.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ

14/11/1988

ΘΛΙΜΜΕΝΑ ΠΑΡΑΘΥΡΑ

*Πικρή ψυχή οιγμένη στο πλατύσκαλο
όλα περνούν και φεύγουν πληγωμένα
στο προδομένο σπίτι του παππού.*

Πικρή ψυχή, ποτάμι στο μεσότοιχο
γλιτρούν τα χρόνια ξεχασμένα
μα εσύ μην κλάψεις για τις γλάστρες
που φαίσανε
για τα παρθύρα
που αει κοιτούν θλιψιμένα

*Άκου μονάχα κρύα τη βροχή
και τους ανέμους να σφυρίζουν νύχτα μέρα
τα μαραμένα παρασύθια της γιαγιάς.*

Πικρή ψυχή,
αν θες να κλάψεις, κλάψε τη ζωή
που φεύγει νικημένη
στο γκρεμισμένο σπίτι του πατπού,
τις μνήμες που πονούν ολόγυρα
στημένες πέτρα πέτρα
στο κοφτερό μαχαίρι του καιρού.

ΚΩΣΤΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ